

Quen nhau ... Gặp nhau ...

Hai mạng gặp nhau online. Từ phút đầu đã như nam châm hút chặt. Chữ đi tìm chữ, người đi tìm người. Rồi cũng gặp nhau qua bao nhiêu khó khăn cách trở.

Lúc đầu còn ngần ngại, rụt rè... Ý tứ giữ kè, cũng phải thôi. Biết nhau qua chữ nghĩa chưa chắc là biết rõ con người nhau thế nào. Người ta ăn không ngồi rồi dư cơm nên có thể viết ra ba cái gọi là "dramatize" cuộc đời ấy mà. Cũng có người "lãng mạn hoá" cuộc sống nữa. Cứ tin vào ba cái chữ có ngày bán lúa giống mà ăn.

Sau bao nhiêu lần thử lửa. Trầm trầy trầm trật. Giận lên hờn xuống, ghen qua ghét lại.... Hai tên biết rõ lòng mình. Tên nào cũng biết tổng tông tong tên kia mất mình ra phết. Vậy mà vẫn còn giữ kè. Không ai nói thật lòng mình cả. Chỉ nói xa nói gần, nhẩn gởi ý tứ vào câu chữ giòong thơ. Ôi chao sao mà tình tính tang, ôi chao sao mà thơ mộng ...

Rồi hai tên cũng tìm cách gặp nhau. Thèm quá mà. Háo hức ghê lắm cho lần gặp đầu tiên.

Tên đực rửa chải chuốt một chút. Đi cắt tóc, cạo râu cho nhẵn nhụi. Bôi chút Eau De Cologne cho tẩy bớt mùi xú ối. Áo quần bỏ vào máy sấy cho thẳng thơm thơm tho. (Hắn làm gì biết ủi đồ, phải nhờ máy sấy, đi tiệm giặt ủi tốn tiền, uống !).

Nàng tóc dài thì điệu hơn. Nàng có mái tóc dài đẹp sẵn rồi, không cần làm kiểu cọ gì. Nàng cũng không cần phấn son tô vẽ gì cả. Nước da trắng mịn màng, chỉ cần một lớp phấn mỏng và màu son hồng là xong. Áo quần đầy một tủ, toàn là kiểu đẹp vì nàng là nhà vẽ kiểu mẫu thời trang, thứ nào nàng design còn đẹp hơn hàng hiệu nổi tiếng kia. Nàng lựa ra một chiếc robe, cổ hở vừa phải, hơi hơi thôi, mới gặp lần đầu, không nên cho free nhiều quá. Khổ nỗi chiếc đầm nào của nàng cũng thuộc loại mini, cặp đùi nàng săn chắc thon thả nhìn ngon lành lắm. Nàng biết mình mặc đầm đẹp hơn quần tây nên bỏ qua mục quần jean áo bó. Lựa đôi giày Bruno Magli da đen cao 2 inches, nàng thuộc hạng cao ráo nên không cần giày cao cả tấc. Tự ngắm mình trong gương, nàng còn mê chính mình nữa là ... Nàng lựa

một chiếc ví da màu hồng đã mua từ Florence trong chuyến đi Ý năm trước. Thế là xong. Nàng còn cẩn thận bỏ vào ví một gói giấy kleenex nhỏ, đề phòng chậm nước mắt khi cần. (Nàng đã khóc nhiều lần với hắn những khi nói chuyện online với nhau, vì hoàn cảnh cách trở của hai bên.)

Trời chiều lòng người. Từ sáng trời đã lên nắng vàng rực rỡ. Mây trắng bay từng cụm mềm mại lang thang trên khoảng không cao vời vợi. Gió hiu hiu vừa đủ làm những sợi tóc dài của nàng bay nhẹ nhẹ ngang vai... Đúng giờ hẹn, cả hai có mặt ở quán cafe đã chọn. Nàng bước vào cửa, chưa kịp nhìn có tiếng nói bên tai,

- Có phải cô là ...?

Hơi bất ngờ, nàng quay sang phía tiếng nói ấy, chàng đang đứng bên cạnh, một người như trong hình đã gửi cho nàng với màu áo dận trước...

- Anh có phải là ...?

- Chào em, đúng là anh đây.

Xém tí nữa là nàng khóc oà lên, không hiểu vì xúc động hay vì một nỗi vui tràn ngập trong lòng ... Trí óc nàng như đông đặc lại không còn suy nghĩ gì được. Bỗng dưng chàng trở nên lúng túng. Hai người vẫn đứng ngay lối ra vào của quán cafe. Không ai nói tiếng nào. Gần hết ba mươi giây ... Vừa lúc có người mở cửa bước vào sau lưng, hai người đành phải di chuyển nhường lối cho người mới vào. Chàng quên mất mình đã có bàn khi đến trước ngời chờ nàng. Nàng hình như chưa nhận ra được mình đang ở đâu. Người bồi bàn đưa hai người đến một chiếc bàn khác, lúc ấy chàng mới nhớ ra mình đang có một ly cafe ở bàn kia...

Ngồi xuống, gọi thức uống xong... lại im lặng. Chàng không biết nói gì, cũng không dám nhìn thẳng vào mặt nàng. Nàng đẹp và quý phái. Nàng không màu mè tóc xanh tóc đỏ, bàn tay nàng không móng nhọn móng dài sơn vàng sơn tím... , không nhẫn vòng rộn rã hai cổ tay. Nàng có cái nhìn vừa nghiêm trang vừa tinh nghịch. Nàng nhìn thẳng vào mắt chàng trong khi chàng tìm cách tránh né... Nàng ngồi im lặng và chờ đợi chàng lên tiếng...

Chàng bối rối thật tình. Chàng đã thấy hình nàng nhưng không ngờ ngoài đời nàng đẹp và lịch lãm như thế. Bây giờ hình như nàng đang rất bình tĩnh. Bao nhiêu câu

hỏi sắp đặt từ những ngày qua, giờ đây biến mất. Thỉnh thoảng chàng đưa mắt nhìn và mỉm cười với nàng. Hai kẻ người lớn không còn nhỏ nhút gì nữa nhưng giờ phút này cứ như học trò trung học mới lớn...

Rồi cũng qua đi những phút đầu bỡ ngỡ sau khi mỗi người cho vào bụng hai ly, chàng cafe đen, nàng cam vắt. Thời gian qua mau khi người ta đang muốn gần nhau và tỉ tê tâm sự. Đến giờ về, nàng cầm ví đứng lên từ giã. Chàng ngỏ ý muốn đưa nàng về nhưng nàng lịch sự từ chối. Mới gặp một lần, bấy nhiêu là đủ rồi.

Chẳng biết nàng có cho chàng cái hẹn gặp lại không nhỉ?

Chỉ biết đêm nay chắc chắn có kẻ mất ngủ vì hai ly cafe.... Nàng tóc dài có lẽ sẽ ngủ ngon.....

Nguyệt Hạ

Jun 12, 2013